

Svanuće

Glasnik Kristove Prisutnosti

SVANUĆE

Rujan - Listopad 2022

SADRŽA

Dawn Bible Students Association
„Svanuće“
PO Box 521167
Longwood, FL 32752 U.S.A
www.dawnbible.com

Sent without cost overseas.

Poslano u inozemstvo bez troškova.

Precio anual: US \$12.00 (6 números)

ARGENTINA: El Alba, Calle Almirante Brown 684, Monte Grande, Buenos Aires
estudiantesdelabibliargentina@gmail.com

AUSTRALIA: Berean Bible Institute, PO Box 402, Rossana, Victoria, 3084

BRASIL: A Aurora, Caixa Postal 50088, Rio de Janeiro, RJ CEP 20050-971

CANADÁ: PO Box 1565, Vernon, British Columbia, V1T 8C2

SPAIN-ITALY: El Alba, Via Ferrara 42, 59100 Prato - Italia

FRANCE: L'Aurore 39A, rue de bois, 68540 Feldkirch, France

GREECE: He Haravgi (The Dawn) PO Box 521167, Longwood, FL USA 32752

INDIA: The Dawn, Blessington, #34, Serpentine St., Richmond Town, Bangalore 560025

UNITED KINGDOM: Associated Bible Students, c/o PO Box 521167 Longwood FL 32752 USA

VRHUNCI SVANUĆE

Bog nas neće iznevjeriti 2

Međunarodne Biblijske Studije

Abramov poziv 9

Jakov i Ezav 12

Jakov se hrva s anđelom 14

Obećanje Judi 17

KRŠĆANSKI ŽIVOT I UČENJE

Nemojte se umoriti i
posustati 20

Obećanja 24

The Dawn - Croatian Edition
September - October 2022

First issue published December 2013

Printed in USA

Bog nas neće iznevjeriti

***“Dobrota JAHVINA nije
nestala, milosrđe
njegovo nije presušilo.
Oni se obnavljaju svako
jutro: tvoja je vjernost
velika!”***

— Tužaljke 3: 22, 23,

New American Standard Bible

PJESNIK JE DOBRO

rekao da “nada vječno niče u ljudskim grudima”. Mnogi plemeniti ljudi dugo su se pokušavali izdići iznad kaosa i nevolje sadašnjosti, nadajući se boljim vremenima koja dolaze. Mudraci prošlosti

očekivali su i pisali o “zlatnom dobu” za koje su predviđali da će naposljetku postati stvarnost kroz dobru volju i suradničke napore onih koji su vjerovali da ljudska sudbina obećava nešto bolje od stalnog boravka u stanju nemira, nevolja i nevolja. Neki čak i danas gaje tu nadu i čine sve što mogu kako bi svoju nadu pretočili u stvarnost.

Prije nekoliko godina to nam je naglašeno pismom koje je uredništvo Svanuća primilo od gospodina koji je bio član onoga što je poznato kao Svjetski federalistički pokret. Svjetski ili globalni federalizam nije nova politička ideologija, iako možda je mnogima manje poznata. Zagarova demokratsku, federalnu svjetsku vladu s autoritetom nad globalnim pitanjima i općim suverenitetom nad svjetskim stanovništvom. U pismu je kritizirano naše predstavljanje Božjih proročanstava i obećanja zapisanih

u Bibliji, a pisac je apelirao da zajedno pomognemo uspostaviti federalnu vladu svijeta.

U pismu je, između ostalog, stajalo: “Teško mi je povjerovati da bi itko u ovoj zemlji vjerovao u Boga kakvog vi, čini se, obožavate. Ideja da je božanska svrha da sami sebe uništimo i veselimo se sretnom vječnom životu na nebu je van mojih sposobnosti da to shvatim. Kad bih mislio da je ovo ispravno tumačenje proročanstava, radije bih bio ateist. Jako mi je žao što jedna prosvijećena zemlja stvara ljude s takvim poimanjima Stvoritelja—okrutnu i sadističku vrstu Boga.”

Ovaj dio pisma otkriva da je pisac propustio shvatiti značenje biblijskih proročanstava koje je Svanuće pokušalo objasniti, jer sigurno nije učenje Svetoga pisma da je Božja volja da se ljudska rasa uništi i potom da zauvijek sretno živi na nebu. Kad bi to bila suština biblijskog proročanstva, bili bismo skloni složiti se da bi možda bilo bolje biti ateist. Drago nam je, donekle, što neki ljudi progovaraju protiv tumačenja Biblije koje, zapravo, predstavlja Stvoritelja kao okrutnu, osvetoljubivu vrstu Boga.

Međutim, veći dio tradicionalnog nerazumijevanja Biblije je upravo takav. Uzmimo, na primjer, nebiblijski nauk o vječnom mučenju zlih. Može li postojati nemilosrdnije i sadističnije gledište od takvoga? Primjereno, prosvijećeni ljudi u svijetu su zgroženi nad mnogim okrutnostima koje su političkim, vjerskim i etničkim skupinama nanijeli diktatori i vođe odmetnutih naroda iz prošlosti i sadašnjosti. Ne bismo li svi također trebali vikati protiv tvrdnji da je Stvoritelj svemira, Bog Biblije i kršćanstva, daleko okrutniji u postupanju sa svojim neprijateljima nego što su totalitarni diktatori ikada bili?

Zatim postoji ona nebiblijska tradicija mračnog srednjeg vijeka koja se odnosi na “kraj svijeta”—da će se Krist jednog dana vratiti na zemlju i doslovno izazvati sveopći

požar koji će uništiti cijeli planet Zemlju. Ovo je doista bezdušno gledište.

Pitanje moralne doličnosti i ljudskih prava postavlja se desetljećima vezano uz potencijalnu uporabu nuklearnog oružja. Prilike su, međutim, takve da mnogi koji postavljaju ovo pitanje, sami tvrde da vjeruju da će njihov Bog, kada dođe “smak svijeta”, uništiti sve gradove svih naroda, svako selo, planinu i dolinu, poklavši sve milijarde ljudi osim nekolicine koji će se u to vrijeme smatrati dostojnima da budu uzneseni na nebo. Kakav tragičan kraj oblasti koja je, kada je stvorena, bila osmišljena da bude ispunjena slavom Božjom!

Dok čitate gore navedeno, možda vas brine tako okrutna percepcija Boga o kojoj je teško i razmišljati. Doista, i mi se osjećamo isto! Razlog za dijeljenje ovih misli je taj što još uvijek ima mnogo onih koji savjesno tvrde da imaju takva zlonamjerna i nebiblijska uvjerenja u vezi s Božjim namjerama. Međutim, nakon što vidimo ove stvari u njihovom pravom svjetlu i preispitujući Bibliju, saznajemo da Bog pravog kršćanstva nije osvetoljubivo biće, već onaj čija je svrha blagoslov svih obitelji na zemlji; da cilj drugog Kristovog dolaska nije da uništi Zemlju, već da je učini savršenom za vječni dom ljudske rase, spašene od grijeha i vraćene u život.—1. Mojsijeva 1: 26-30; Propovjednik 1:4; Izaija 45: 18; Djela apostolska 3: 20, 21

Vraćajući se na primljeno pismo, iz kojeg smo ranije djelomično citirali, nakon što nam je pisac rekao da mu nije stalo štovati sadističkog Boga—na što kažemo, Amen—zatim je govorio o ciljevima pokreta kojem se pridružuje. Ponovno citiramo jedan dio: “Nadam se da ćete jasno vidjeti svoj put kako bi shvatili da smo svi pojedinačno odgovorni za stvari u ovom životu i da svi trebamo raditi za stvari kao što su svjetski mir i svjetsko bratstvo. Podržao sam svaki iskreni mirovni pokret i sada

podržavam [uspostavu] zakonodavnog tijela s jurisdikcijom da zabrani rat i spriječi agresiju. U svijetu prirodnog zakona na svakom koraku, čini se da je u skladu s božanskom namjerom da čovjek konačno uspostavi zakon i red na međunarodnoj osnovi—na svjetskoj osnovi. Iskreno se nadam da ćete razmisliti o ovim idejama.”

Čovjek ne može a da ne prepozna i ne cijeni iskrenost i ozbiljnost s kojom su ove izjave napisane. Ovaj gospodin, kao i milijuni drugih, želi mir. I mi želimo mir. Ili još bolje, Biblija nas uvjerava da će svijet imati mir. Međutim, povijest nam govori da otkako je rođen “Knez mironosni”, muškarci i žene plemenitih duša rade za mir. (Izaija 9: 6) Ipak, nakon više od dvadeset stoljeća takvih iskrenih napora, svijet nema ništa od tih napora osim sve većih nevolja, nemira i prijetnje potpunog uništenja.

Ne bismo trebali obeshrabriti one koji rade za mir. Puno je časnije raditi za mir nego promicati sukobe i ratove. U svome srcu, velika većina ljudi vjerojatno želi mir. Čak je i mogućnost rata često povezana s nadom da će se time nekako uspostaviti trajni mir. Međutim, veliki hendikep u postizanju pravog mira je sebičnost pale ljudske prirode, a nažalost, ovaj element ljudskog karaktera nalazi se diljem svijeta. To nije osobina samo vlada i vođa, već i društva općenito.

Na primjer, upravo taj element uzrokuje da prodavači podignu cijene u trenutku kada naizgled prijeti opasnost od nevolja, iako za to možda nema potrebe. Ljudska sebičnost je ta koja navodi ljude da gomilaju hranu i druge zalihe kada prijete određene opasnosti, iako će time druge lišiti da dobiju ono što im je stvarno potrebno. Pala ljudska bića nisu u stanju riješiti problem ljudske sebičnosti. Ovo je temeljni razlog zašto je kroz stoljeća postignut mali napredak prema stvarnoj uspostavi trajnog mira u svijetu. S ljudskog stajališta, malo je izgleda da će čov-

ječanstvo u svom trenutnom grješnom stanju odjednom odbaciti sebičnost i živjeti jedni s drugima na temelju istinskih zajedničkih interesa—to jest, na temelju ljubavi.

Međutim, koliko smo samo zahvalni što Bog može riješiti problem ljudske sebičnosti! To je razlog zašto možemo imati povjerenja u njegova obećanja da će uspostaviti mir i zašto možemo vjerovati njegovom jamstvu da će pod upravom njegovog kraljevstva “doći blago svih naroda”. (Hagaj 2: 7) Istina je da je Bog znao za strašnu nesreću u koju će grijeh i ljudska sebičnost koja iz njega proizlazi gurnuti svijet. Bog je to dopustio, ali nije to kreirao, niti to predstavlja njegovu vječnu svrhu za čovjeka. Osim što je predvidio sadašnju krizu ljudskog roda, Bog ju je i prerekao u Bibliji. To ga nije iznenadilo.—Daniel 12: 1; Matej 24: 21

Jedan od razloga zašto je Bog dopustio čovjeku da ode do krajnje granice svojih palih sklonosti je da bi se uvjerio u vlastitu nesposobnost da uspostavi trajni mir i dobru volju među ljudima. Većina onih koji i danas tako revno rade za mir tu lekciju još nisu naučili. Oni još uvijek žele uspostaviti mir vlastitom mudrošću i moći. Ako vjeruju u Boga, očito se čini da misle da on ne namjerava, ili nije u stanju, ništa učiniti u vezi s tim, dok možda gleda kako se oni bore s takvim očajničkim prilikama.

Upravo u ovoj točki se učenja Biblije rastaju sa svim ljudskim filozofijama koje se odnose na konačnu sudbinu čovjeka. Dok se čovjek pokušava uzdići vlastitim snagama, Biblija nas uvjerava da će se Bog u svoje vrijeme umiješati u ljudske stvari. On će spasiti čovjeka od posljedica “mudrosti ovoga svijeta”, koje su “ludost pred Bogom”, i uspostaviti mir i dobru volju na svjetskoj razini. (1.Korinćanima 3: 19-21; Izaija 9: 7; Luka 2: 14) Ne samo da će narodima dati mir, nego i život ljudima, jer će isto djelovanje njegova kraljevstva, koje će donijeti mir

narodima, isto tako upotrijebiti božansku moć da ljudima da zdravlje i izgleda za vječni život na zemlji.—Otkrivenje 21: 1-5; Izaija 25: 8, 9; Hošea 13: 14

Božja obećanja koja nam jamče uspostavu Kristova kraljevstva često su pogrešno tumačena kao da čovječanstvo mora samo uspostaviti njegovo kraljevstvo. To je rezultiralo ljudskim osmišljavanjem crkvenih sustava i organizacija koje su uspostavljene tijekom kršćanskog doba, kao i različitim naporima crkvenih vjeroispovijesti, kako u prošlosti tako i danas, da utječu na zakonodavce da donesu bolje zakone. Ovi napori crkava dolaze do izražaja na mnoge načine i mogu čak biti ispravno motivirani. Međutim, oni su u suprotnosti s učenjima Biblije, jer su pokušaji da se božanski cilj postigne ljudskom mudrošću, a ne na načine koje je Bog osmislio.

Kao što smo rekli na početku: “Nada vječno niče u ljudskim grudima.” No, bez Boga, to je nada koja ne uspijeva uvijek sazrijeti u stvarnost. Međutim, možemo imati istinsku nadu ako se pouzdamo u Božja obećanja, po kojima nas on uvjerava da čak i sada njegova ruka upravlja ljudima pripremajući potpuno ispunjenje anđeoskog navješćaja u vrijeme Isusova rođenja—to veličanstveno jamstvo mira na zemlji i dobre volje prema ljudima.—Izaija 57: 14-19; Luka 2: 10-14

Narodi još nisu naučili da, ma koliko za tim čeznuli, ne mogu uspostaviti trajni mir, niti riješiti problem ljudske sebičnosti. Naposljetku će, međutim, spoznati mir kada će reći, kao što je prorok prerekao: “Hajde, uziđimo na goru JAHVINU, ... on će nas naučit’ svojim putovima, i hodit ćemo stazama njegovim.” Tada će “Svoje mačeve prekovati u ralice, a svoja koplja u radne srpove. Narod na narod neće mača dizati.” Tada će također, kao što Bog obećava, svaki čovjek prebivati “pod svojom lozom vinovom i pod svojom smokvom”, i nitko se neće uznemiravati.

vati niti plašiti, ne zato što je čovjek konačno uspio, nego zato što će “privržena ljubav JAHVE nad vojskama to učiniti.” Božji plan neće iznevjeriti!—Mihej 4: 1-4; Izaija 9: 6, 7 ■

Abramov poziv

***Ključni stih: “JAHVE
reče Abram: ‘Idi iz
zemlje svoje, iz
zavičaja i doma
očinskog, u krajeve
koje ću ti pokazati.
Velik ću narod od tebe
učiniti, blagoslovit ću
te, ime ću ti uzveličati,
i sam ćeš biti
blagoslov.’”
— 1.Mojsijeva 12: 1, 2***

***Izabrani tekstovi:
1.Mojsijeva 12: 1-7; 15:
1-7***

U DANAŠNJOJ LEKCIJI-

razmotrit ćemo jednu od najistaknutijih ličnosti u Bibliji. Abram, čije je ime Bog kasnije promijenio u Abraham, bio je starozavjetni lik. Međutim, njegovo se ime mnogo puta spominje u Novom zavjetu. Zbog svoje vjere, Abraham je bio nazvan “Božjim prijateljem”, a apostol Pavao ga je istaknuto spominjao u svom popisu raznih starozavjetnih heroja vjere. (Jakovljeva 2: 23

Hebrejima 11: 8-10, 17-19) U 1.Mojsijevoj 14: 13 on je nazvan “Hebrejcem Abramom”. Živio je, zajedno sa svojom obitelji, u Uru Kaldejskom. Dok je bio u Uru, Stjepan izjavljuje: “Bog slave ukaza se ocu našem Abrahamu dok bijaše u Mezopotamiji, prije negoli se nastani u Haranu.” Kao što je navedeno u našim ključnim stihovima, Jahve je uputio Abrama da napusti zemlju svog rođenja. Obitelj je najprije živjela u Haranu, a nakon očeve smrti, Bog je uputio Abrama, njegovu ženu Saraju i njegovog nećaka Lota da

odu u zemlju Kanaan.—Djela apostolska 7: 2-4; 1.Mojsijeva 11: 27-31

Uz Božje upute da napusti Ur, naši ključni stihovi sadrže posebno obećanje dano Abramom za koje je on vjerovao da je istinito. Njegova je vjera bila toliko potpuna da je bio spreman napustiti svoju domovinu i otići u nepoznatu zemlju kako bi ga Gospodin iskoristio i blagoslovio. Preko njega je Bog rekao da će uspostaviti “sjeme”, to jest potomstvo, koje će se u dogledno vrijeme koristiti kao sredstvo blagoslova “svim obiteljima na zemlji”. Jahve je također obećao Abramom da će njegovo potomstvo posjedovati zemlju Kanaan. (1.Mojsijeva 12: 3-7) Abram se susreo s brojnim kušnjama i provjerama vjere nakon svog prvog ulaska u Kanaan, ali Gospodin mu je pomogao kroz sve njih.—1.Mojsijeva 12: 10-20; 13: 1-13; 14: 1-16

Kasnije je riječ Gospodnja došla Abramom u viziji obnavljajući obećanje koje mu je dao. Zapis kaže da Abram “povjerovala JAHVI, i on mu to uračuna u pravednost.” (1.Mojsijeva 15: 1, 5-7, 18) Stih 18 kaže da je Bog sada “sklopio savez s Abramom”. Dva poglavlja kasnije, Gospodin je proširio ovaj savez i promijenio Abramovo ime u Abraham, što znači “otac mnogih naroda”. Jahve mu je nadalje rekao: “Narode ću iz tebe izvesti; i kraljevi će od tebe izaći.”—1.Mojsijeva 17: 1-8

Abramov poziv jako nalikuje pozivu izabrane crkve tijekom sadašnjeg Evanđeoskog doba. Isprva ne možemo shvatiti sve smjernice božanske providnosti. Međutim, u vjeri, trebamo slijediti Gospodinovo vodstvo i biti poučavani od njega, iz dana u dan. (Ivan 6: 45) Poput Abrama, pozvani smo posvetiti se i prionuti “svim marom” u Božjoj službi i imati u vidu njegova mnoga “dragocjena, najveća obećanja.”—2. Petrova 1: 4

Gospodinova obećanja njegovoj izabranoj crkvi također su na mnogo načina slična onima danim ocu Abrahamu. Njima Nebeski Otac kaže: “Vi ste rod izabrani, kraljevsko svećen-

stvo, sveti puk.” “Onomu što do kraja bude vršio moja djela, dat ću vlast nad narodima.” (1.Petrova 2: 9; Otkrivenje 2: 26) Na njih će se posebno odnositi Očeve riječi: “Blagoslovit ću te, ime ću ti uzveličati, i sam ćeš biti blagoslov.”—1.Mojsijeva 12: 2 ■

Jakov i Ezav

***Ključni stih: “I JAHVE
joj reče: ‘Dva su svijeta
u utrobi tvojoj; dva će
se naroda iz tvog krila
odijeliti. Narod će nad
narodom gospodovati,
stariji će služiti
mlađemu’.”***
— 1.Mojsijeva 25: 23

***Izabrani tekstovi:
1.Mojsijeva 25: 19-34***

NAKON ŠTO JE stasao, Izak je izabrao Rebeku za svoju ženu, prema dogovoru svog oca Abrahama. (1. Mojsijeva 24: 1-67) Rebeka je, kao i njezina svekrva Sara, godinama nakon udaje za Izaka nije mogla imati djece. Stoga se Izak “obrti JAHVI za svoju ženu jer je bila nerotkinja”. (1. Mojsijeva 25: 21) Dogodilo

se čudo; Rebeka je začela i rodila sinove blizance.

Prvorodenac je bio “crven; sav runjav kao ogrtač. Stoga mu nadjenuše ime Ezav.” Potom se rodio drugi sin, i “rukou se držao Ezavu za petu. Zato mu nadjenuše ime Jakov.” “Kad su dječaci odrasli, Ezav postane vješt lovac, čovjek pustare. Jakov je bio čovjek krotak i boravio je u šatorima.” (vss. 24-27) Njihovom ocu, Izaku, koji je sada bio u godinama, “Ezav je bio draži” jer mu je donosio divljač; “a Rebeka je voljela Jakova.” (stih 28) Ovo je stvorilo situaciju koja bi dovela do ispunjenja obećanja iz našeg ključnog stiha.

Ezav je, vraćajući se s jednog od svojih lovačkih putovanja, bio potpuno izgladnio. Rekao je Jakovu, koji je pripremio obrok crvenog variva—čorbu od sočivice—”Daj mi toga crvenog variva da pojedem jer sam izgladnio.” Stoga mu je ime Edom”, što znači “crven”. Jakov je, vidjevši priliku, ponu-

dio nahraniti Ezavu u zamjenu za prvorodstvo, koje je pripadalo Ezavu kao prvorodencu. Ezav je odgovorio: “Evo me skoro na smrti; što će mi prvorodstvo!” Prihvatio je Jakovljevu ponudu i prodao mu svoje prvorodstvo, a zapis kaže: “Tako Ezav pogazi svoje prvorodstvo.”—vss. 29- 34

Jakov je, međutim, na cijelu stvar gledao drugačije. Njegova je majka bila svjesna činjenice da je Bog učinio čudo omogućivši joj da rodi te blizance. Prisjetila se i onoga što joj je Gospodin rekao prije nego što su se rodili, da će stariji, Ezav, služiti mlađem, Jakovu. Rebeka i Jakov su u obiteljskom prvorodstvu vidjeli jamstvo da će biti nasljednici obećanja koja je Bog dao Abrahamu. Budući da je Bog prije njegova rođenja ukazao da će Jakov biti omiljeni sin, bilo je sasvim umjesno osigurati prvorodstvo legitimnom kupnjom na koju je pristao Ezav.

Po tadašnjem običaju roditeljski blagoslov pripadao je i prvorodnom sinu. Dobiti to prije očeve smrti bila je potvrda prvorodstva. Stoga, kad “ostarje Izak i vid mu se očini gasio,” zamoli Ezava da ode u lov i donese mu divljači za obrok, “da blagujem, pa da te mognem blagosloviti prije nego umrem.”—1.Mojsijeva 27: 1-4

Ezav je povukao obećanje da će prodati svoje prvorodstvo i nastavio je ispunjavati očeve želje. Rebeka je pazila na Jakovljeve interese, za kojeg je znala da mu je Gospodin naklonjen i da ga je izabrao. Smislila je plan kako da Jakov dobije Izakov blagoslov. Budući da je Izakov vid bio slab, a nakon što je čula upute koje je dao Ezavu, Rebeka je uputila Jakova da donese dva kozleta, a ona će spraviti “ukusan obrok”. Budući da je Ezav bio prekriven dlakom, Jakov je također stavio dlakave kože od koza na svoje ruke i vrat. (1.Mojsijeva 27: 1-18) Jakov je otišao posjetiti oca, koji je mislio da je to Ezav. Tako je Jakov dobio očev blagoslov baš kao što je Bog obećao.—vss. 19-29; Rimljanima 9: 9-12 ■

Jakov se hrva s anđelom

***Ključni stih: “Onaj
reče: ‘Više se nećeš
zvati Jakov, nego
Izrael, jer si se
hrabro borio i s
Bogom i s ljudima i
nadvladao si’.”***
— 1.Mojsijeva 32: 28

***Izabrani tekstovi:
1.Mojsijeva 32: 22-32***

KAD JE EZAV OTKRIO

da je blagoslov prvorodnca dan Jakovu, kao što je navedeno u našoj prethodnoj lekciji, jako se naljutio i zakleo se da će ubiti svog brata. (1. Mojsijeva 27: 41) Apostol Pavao zapaža stav Ezava, koji o njemu govori kao o “bludnik ili svetogrdnik ... koji za jedan jedini obrok

proda svoje prvorodstvo.” Apostol nastavlja, govoreći da Ezav “nije našao mogućnosti promjene premda ju je sa suzama tražio”. (Hebrejima 12: 16, 17) Rebeka je saznala za Ezavov plan i uputila je Jakova da napusti Kanaan. Bježeći od očevog doma, Jakov je otputovao u Haran, u regiji Panadaram, gdje je njegov djed Abraham živio neko vrijeme nakon što je napustio Ur Kaldejski. Jakov je tamo napredovao, ali je ubrzo shvatio da su Božja obećanja bila od veće vrijednosti. Stoga je božanskom providnošću odlučio vratiti se u Kanaan i sklopiti mir s Ezavom, iako se bojao. Jakov se molio Bogu da ga izbavi od gnjeva njegova brata i prisjetio se obećanja danih Abrahamu.—1.Mojsijeva 32: 9-12

Jakov je nastavio svoje putovanje u Kanaan, vodeći sa sobom svoju obitelj i svu svoju zemaljsku imovinu, uključujući svoja stada i krda životinja. Nadao se da će mnogo ponuditi Ezavu kako bi s njim sklopio mir. U strahu od teškog susreta s Ezavom, Jakov je poslao svu svoju imovinu, životinje i svoju obitelj ispred sebe, s nadom da će umiriti svog brata prije svog dolaska.—1. Mojsijeva 32: 14-24

Jakov je sada bio sam, i tada mu se anđeo Gospodnji ukazao kao čovjek. Jakov je bio toliko pun vjere u Božju moć da je rukama obuhvatio anđela i zavjetovao se da ga neće pustiti dok ne dobije blagoslov. Jakov se hrvao s anđelom do zore sljedećeg dana.—vss. 24-26

Ovdje možemo razumijeti lekciju koja se odnosi na Jakovljevu borbu s anđelom koji se iznenada pojavljuje. Anđeo se pojavio kao čovjek, kao što je često bio slučaj u starim vremenima. Jakov ga je ipak prepoznao kao Božjeg predstavnika i uhvatio ga svom svojom snagom. Ne možemo ni na trenutak pretpostaviti da anđeo nije bio dovoljno jak da se oslobodi Jakovljeva stiska. Anđeo je ponavljao: “Pusti me”, ali Jakov ga je držao cijelu noć. Gospodinu se svidjelo blagosloviti Jakova i poslao je anđela u tu svrhu. Međutim, najprije je bio iskušan kako bi dokazao koliko doista želi ovaj blagoslov. (Izaija 26: 4; 50: 10) Jakov je ostvario veliku pobjedu i sada je Bog sa zadovoljstvom nagradio njegovu vjeru, energiju i revnost.

Jakov je dobio blagoslov, a i novo ime. On je od tada nazvan Izrael, što znači, “Koji pobjeđuje s Bogom.” Ovo novo ime bilo mu je izvor ohrabrenja do kraja života i poticaj da se i dalje pouzda u Gospodina. Cijelo Jakovljevo potomstvo usvojilo je ovo ime, postavši na kraju nacija Izrael. Jakov je to mjesto nazvao Penuel, što znači “Božje lice.”—1. Mojsijeva 32: 27-30

Kako dobro Jakov ukazuje na Krista Isusa, pravog oca i darivatelja života Izraelu i cijelom čovječanstvu. On je taj koji je vjerom i poslušnošću Bogu pobijedio i nadvladao sve, i sada je visoko uzdignut, “na slavu Boga Oca.”—Filipljanima 2: 9-11 ■

Obećanje Judi

Ključni stih: “*Od Jude žezlo se kraljevsko, ni palica vladalačka od nogu njegovih udaljiti neće dok ne dođe onaj kome pripada—kome će se narodi pokoriti.*”
— 1.Mojsijeva 49: 10

Izabrani tekstovi:
1.Mojsijeva 49: 8-12

KAKO SE BLIŽIO KRAJ

Jakovljeva života, on je pozvao svojih dvanaest sinova i rekao: “Skupite se da vam kažem što će vas snaći u kasnije vrijeme: Okupite se, čujte, sinovi Jakovljevi, čujte oca svoga Izraela!” (1. Mojsijeva 49: 1, 2) Jakov je tada nastavio objašnjavati svojim sinovima da će jedan od njih biti predodređen da dobije posebnu pohvalu od

svoje braće.

Nakon što je prilično oštro govorio o svoja prva tri sina, Rubenu, Simeonu i Leviju, Jakov se okrenuo Judi. “Judo! Tvoja braća slaviti će te; svagda ti je šaka na šiji dušmana, sinci oca tvoga tebi će se klanjat’.” (vs. 8) Nakon toga slijedi naš ključni stih, u kojem je Jakov izjavio da će “žezlo”, ili pravo na vladanje, jednog dana biti uloženo u Judino potomstvo. U mjeri u kojoj su vjerovali u Božja obećanja, sva ostala plemena sada će gledati u Judu, očekujući blagoslove koji će doći preko njega u svoje vrijeme.

Božje obećanje Abrahamu, obnovljeno Izaku i Jakovu, bilo je da će iz njihovog potomstva doći veliki osloboditelj koji ne samo da će ih blagosloviti kao obitelj i kao narod,

već će također blagosloviti “sve obitelji na zemlji”. (1. Mojsijeva 12: 3) Neko vrijeme činilo se kao da bi Mojsije, veliki zakonodavac i osloboditelj Izraela, mogao biti onaj koji je obećan, ali on nije bio iz plemena Judina. Međutim, govorio je proročanski o nekome tko će doći u budućnosti. “Proroka poput mene od vaše braće podignut će vam Gospodin, Bog vaš.”—5. Mojsijeva 18: 15; Djela apostolska 3: 22

Kada se kralj David uzdigao iz obećanog plemena Jude, pobjede Izraela tijekom njegove vladavine dovele su do visokih očekivanja proširenog kraljevstva, čiji će utjecaj rasti i obuhvatiti svijet. Nadalje, kada je Davidov sin Salomon počeo vladati, a njegova slavna mudrost i veličina bili na vrhuncu, izgledalo je kao da je kruna sveopće vlasti Izraelu nadohvat ruke. Međutim, zbog gordosti i neposluha Bogu, njihova se radost pretvorila u razočaranje kada je nakon Salomonove smrti njihovo kraljevstvo najprije podijeljeno, a zatim naposljetku srušeno. Poniženi, ljudi koji su očekivali da će vladati i blagosloviti sve narode odvedeni su kao zarobljenici u Babilon.—Psalmi 137: 1-9

Iako je kruna Izraelu oduzeta, a vlast da upravljaju sobom uskraćena, “žezlo”, ili pravo na vladanje izvorno preneseno u Božjem obećanju Judi, nije uklonjeno. (Ezekiel 21: 26, 27) Izvorno obećanje Izraelu mora biti ispunjeno, i tako je žezlo ostalo sve do dolaska Shiloha, drugog imena koje označava Mesiju obećanja. Onaj koji “ima pravo” vladati je Isus, “Lav iz Judina plemena, Davidov korijen” i “Knez mira”. (Otkrivenje 5: 5; Izaija 9: 6, 7) Isus je bio “svet, nedužan, neokaljan, odijeljen od grešnika i uzvišeniji od nebesa”. (Hebrejima 7: 26). Također je savršeno držao i ispunjavao izraelski zakon, jedini Izraelac koji je to ikada činio.—Matej 5: 17, 18

Isus je po rođenju bio iz Judinog plemena, kraljevskog

plemena. Pa ipak, kad je položio svoj savršeni život kao otkupninu, uklonio je izraelski Zakon “pribivši ga na križ”. (Kološanima 2: 14) Isus je tako osigurao svojim podanicima, i Židovima i poganima, oproštenje grijeha i oporavak od grijeha i smrti u kraljevstvu svoga Oca, u kojem će vladati kao “Kralj kraljeva i Gospodar gospodara”. —1.Timoteju 6: 15 ■

Nemojte se umoriti i posustati

“Doista pomno promotrite njega, koji podnese toliko protivljenje grešnika protiv sebe, da—premoreni—ne klonete duhom.”—Hebrejima 12: 3

JEDAN OD glavnih razloga zašto je Gospodinov narod stalno u opasnosti da postane umoran i klonuo u svojim umovima i srcima je to što ih svijet niti razumije niti cijeni. Zapravo, oni često mogu biti krivo predstavljeni. Njegovi neprijatelji neprestano su proturječili velikoj stvarnosti Isusova života i službe, no ipak je on strpljivo podnosio do kraja i umro da otkupi čak i one koji su ga ubili. Gledati na nas i predstavljati nas kao pogrešne kad Gospodin procijeni da smo u pravu težak je ispit. Samo kroz vjeru u slavni ishod našeg žrtvovanog života možemo nastaviti dalje a da se ne umorimo.

Što se tijela tiče, Gospodinov narod je pogrešan i može, možda često, dati opravdan razlog za protivljenje drugih. Po prirodi nemamo nikakav poseban ugled ili zaslužne osobine karaktera, u odnosu na mnoge u svijetu oko nas, kojima bismo se mogli pohvaliti onima s kojima dolazimo u kontakt. S Isusom je, međutim, bilo drugačije. Bio je savršen: “Svet, nedužan, neokaljan, odijeljen od grešnika i uzvišeniji od nebesa.” (Hebrejima 7: 26) Ipak, oni koji su mu proturječili poricali su njegovu plemenitost

i savršenstvo, a on je osuđen na smrt kao zločinac. Sve je to podnosio bez umora i bez klonulosti. Kakavog li uzora!

UZETI ISUSA U OBZIR

Stoga, trebamo se uzdati u njega i “uzeti ga u obzir”, gledati na Učitelja kao na uzor i vodiča u našim životima. Moramo shvatiti da kakav je on bio, takvi smo i mi na ovom svijetu—stranci i tuđinci. (Efežanima 2: 12) Sam Isus je rekao: “Ako vas svijet mrzi, znajte da je mene mrzio prije vas.” (Ivan 15: 18) Svijet je mrzio Isusa bez opravdanog razloga. Nastojmo i mi živjeti tako da svaka mržnja svijeta prema nama bude, koliko god je to moguće, isto tako bez razloga.

Ako drugima dajemo opravdan razlog da nas preziru i proturječe, to je zato što ne slijedimo Isusa. Na primjer, možemo biti krivi što se miješamo u stvari koje nisu ili ne bi trebale biti naša briga. Ako, s druge strane, patimo kao što je Isus patio—bez razloga—tada imamo na čemu biti zahvalni. U ovom slučaju možemo se osvrnuti na Nebeskog Oca, veliki izvor utjehe i snage, s povjerenjem da će nam pomoći nositi se s proturječjima koja njegova ljubav i mudrost dopuštaju da dođu na nas. Tada možemo reći: “Pa ipak, on dobro zna put kojim kročim! Neka me kuša: čist k'o zlato ću izići!”—Job 23: 10

Pavao je upozoravao: “Neka nam ne dozlogrdi činiti dobro: ako ne sustanemo, u svoje ćemo vrijeme žeti.” (Galaćanima 6: 9) Ako koristimo svu svoju energiju u dobrom djelu, kako u razvijanju kršćanske milosti u našim srcima, tako i u našim nastojanjima da blagoslovimo druge, možemo se osloniti na božansku pomoć proporcionalnu našim potrebama. To će nam omogućiti da hrabro idemo naprijed bez malaksalosti i umora, ma koliko strašni bili neprijatelji koji nam nameću “proturječja” u pokušaju da nas obeshrabre.

VRAĆAJTE DOBRIM ZA ZLO

Bez obzira na protivljenje koje bi nam se moglo suprotstaviti, moramo, kao sljedbenici Učitelja, nastaviti uskim putem. Kao takvi, nikada ne bismo trebali uzvraćati ničim osim dobrim za zlo. (Rimljanima 12: 21) Trebali bismo “činiti dobro svima” kada imamo priliku, a “osobito domaćima u vjeri”. (Galačanima 6: 10) Naše činjenje dobra mora postojati dosljedno do samog kraja puta ako se nadamo da ćemo biti među onima koji će “u svoje vrijeme žeti”, ako “ne sustanemo”.

Uzvraćati dobrim za zlo jedan je od vitalnih testova pravog učenja. Činjenje ovoga, u ime Učitelja, bit će jedan od čimbenika u osvajanju božanskog odobrenja i mjesta uz Isusa u slavnom kraljevstvu blagoslova koje će se uskoro uspostaviti. Uzvraćati dobrom za zlo znači biti poput Boga. Njegov plan spasenja je otkrivenje do koje mjere on pokazuje tu kvalitetu ljubavi prema buntovnom čovjeku. Koliko li je, dakle, važno da oni koje on namjerava koristiti u blagoslovljenom djelu pomirenja svijeta sa sobom dokažu da su srcem, i po cijenu svojih života, neopozivo predani zadaći davanja primjera ovom načelu jer su naučili da je to božanska volja za njih i jer znaju da je to ispravno.

Za Učitelja se kaže da je trpio pod križem i prezreo sramotu “zbog radosti koja je bila pred njim.” (Hebrejima 12: 2) I pred nama je radost—radost žetve, u svoje vrijeme, ako ne sustanemo. Nadamo se da ćemo osvojiti mjesto uz Isusa u kraljevstvu i s njim podijeliti djelo daljnjeg pokazivanja Očeve ljubavi dijeleći umirućem svijetu one životvorne blagoslove koji su za njih pripremljeni u božanskom planu, a osigurani Isusovom smrću.

U proturječju grešnika protiv Isusa oni su vikali: “Druge je spasio, neka spasi sam sebe.” (Luka 23: 35) Kako li su malo znali da je on svojom smrću kupio priliku

spasenja za njih i za cijelo čovječanstvo. Stoga njegovo podnošenje proturječja rezultira najvećim mogućim blagoslovom onima koji su proturječili. Tako će biti i u našem iskustvu ako slijedimo Učitelja sve do smrti—padajući u prividni poraz, ali zapravo u veličanstvenu pobjedu.

* * *

OBEĆANJA

“U kome, njegovom krvlju, imamo otkupljenje, otpuštenje prijestupâ po bogatstvu njegove milosti.

Nju preobilno u nas uli zajedno sa svom mudrošću i razumijevanjem obznaniâ nam otajstvo svoje volje po dobrohotnom naumu svojem što ga prije u njemu zasnova da se provede punina vremenâ:

uglaviti u Kristu sve – na nebesima i na zemlji. U njemu, u kome i nama – predodređenima

po naumu Onoga koji sve izvodi po odluci svoje volje – u dio pade da budemo na hvalu Slave njegove – mi koji smo se već prije nadali u Kristu.”

—Efežanima 1: 7-12